

אנתוניוק ארותי

הפעם זה אבד לקיבוצניק:

מה אני לך, רותי, נדפקתי קשה הפסדתי את כל כבודי בין החברה. ישנה בינינו התרבות כי כל אחד שינסה להיטיב זה ברותי מהעולם הזה, ייחשב כלא-גבר. והנה נפלת בפח. ביום רביעי, ה-30.12.59, בשעה שש בערב לערך, עליתי על אוטובוס שבא אקספרס מרחובות לחלאביב. מכיוון שאני אוהב מאד להסתכל בחיילות במדים, כי זה נותן לי הרגשה של גאווה בצבירי, הבחנתי מיד בצמד החיילות שישב באמי צע האוטו ואף הבחנתי בזו שישבה משמאל, ליד החלון, כי היא מאד מוכנה לי.

רציתי להזכיר לה אבל לא הלך. ואפילו באוטובוס מס. 5, עד ככר דיזנגוף, לא מצאתי את ההזדמנות. תוכלי רק להזיף כי כדי להיזכר בי, עליה לחשוב על אותו בחור שהיה לבוש בשחור.

אני תקווה שאם אני כבר לא גבר, לפחות שהיא תראה שיש לה משהו מן הגבריות ותתקשר אתי במהירות האפשרית, כי עלי למסור לה דבר חשוב מאד, אשר בוודאי לא תתחרט עליו.

למה, אתן חושבות, יכול היה להתכוון? אם זיהית את עצמך ואת מעוניינת, כתבי אל (1165/11).

★ ★ ★

נקודת האפס

הנה מכתב מעניין, לדעתי, שצרכה הייתי אולי להעבירו מיד לתעורתו, אך אני מעדיפה לפרסמו, כדי לאפשר גם לנערות אחרות להתקשר עם (1165/12).

בצורה מקרית ביותר קראתי לפני מספר שנים את המי דור מכתבים לרותי, ובתהידיע שנוצר באדם החי באחריה חברתית ותרבותית גדושה ומעניינת, מתקבל הרושם שמדור זה נועד, במלים זולות: לחסרי-הכשרון. והסליחה עם כל הנוגעים בדבר, אם נפגעו מכך. אבל אל להם. עצם המענה שלי מוכיח את השינוי בהגדרה.

אחרי ממש מספר שנים לא מבוסל וחחיות נכבדות בחיי הפריחה של כל יצור כגון: גמר בית-ספר תיכון מקצועי, שרות סדיר בחייל-טכני בחיל-האוויר ועוד שנה ומחצית הי שנה מאז שחרורי — נתקל אני שוב במדורך בעתון מתאי ריך 23.12.59, שהגיע אלי בדרך המקרית ביותר.

המתנו לאוטובוס לבתיים עמידו, כשאחד האורחים, נבון מאד, אחרי חיטוטים ממושכים בכיסוי, לא הצליח לדלות מהם אף פרוטה. דומם עמד והסמיק כשמבטי מתעלמים מכל הנוכחים ומשתדל בכל-זאת, אולי, מבלי להכיר את האיש, הוברר לי שהוא בעל כבוד עצמי ואופי חזק, שמאן אף לבקש מהקופאי להבינו וניסה עוד לחפש. הוא החל להי זיע. ניגשתי לאיש ולחשתי לאוזנו: 'כנס בבקשה. החזר לי בהזדמנות אחרת', אני לא מהמקומי השיב. לא חשוב, ממילא לא אתרושש מזה.

אחרי זה ישב הור ולא התיק את מבטיו מעל דפי העתון, וניתן היה להבחין בו אינוחיות מוחלטת. וכדורך קל. מבטיו על דפי העתון (העולם הזה) היו קפואים ובלתי

עניינים בתכלית. לכן החלטתי לדרכנו ושי אלתי: זה עתון השבועי? כן, כן? ענה ר החליק את העתון לידי. בהגיענו לסוף הנסיון ענה, נתן לי את העתון, כאמרו שכבר ממי לא קרא את כולו. ייתכן והיה זה תירוץ להחזיר לי טובה.

העתון מוכר לי בפירסומי הנועזים ואיי משוא-הפנים האופייני לו, לכן לא ציפיתי לגלות דברים מיוחדים אחרי דפדוף רופף וקריאת הכותרות הראשיות תוך כדי נסיעה.

בבית כבר לא היה לי הזמן המתאים, היות ולחץ הלימודים בכתב הוא ידוע לכל הנוגעים בדבר. השאיפה הטבעית של האדם להיות אובייקטיבי בחיי החברה, מחייבת אותו להיות ברמת-השכלה מתאימה והתבטאות מחשבתית. לכן לא נזחתי את הלימודים גם אחרי כל תלאות וטרדות היום.

כך, במהלך הלימוד, נתקלתי בנקודת האפס. כלומר: אני מתעמק במחשבה על שאלה מתמטית, ואחרי התעמקות מיי שכת, אני לפתע מביט ולא מביט, חושב ולא חושב. אך

נערת השבוע

זאת חברה טובה. תלמידת בית-הספר לאחיות שחתמה בשם ח. פולנה, סבורה בצדק, שחברתה לחדר, ריגמורי רעייה פלטיאל, יכולה בהחלט להיות נערת השבוע.

ש'לחתי את תמונתה אליך היות ונמאס לי פשוט לראות מעל דפי העתונים, ועתון זה גם כן, פנים צבועות, שיער קש צבוע וחיוכים קפואים ומלאכותיים.

נערה זו הנה סמל הנועזים והאביב, שנפשה יפה וטהור רה כשם שיפה חיוכה, ולא אנזים אם אחזור על דברי ה חולים שהיא מטפלת בהם: רעיילה מביאה ריחות אביב לחדר.

רעייה הנה ילידת נורבגיה, התחנכה בשבדיה, ובארץ למדה במוסד מגדאל, שבו הצטיינה במיוחד בספורט וריקודים.

אם היו אלה תמונות צבעוניות, היית רואה שצבע עטרה כפלטנינה, עיניה חומות-ירוקות, ועורה הינו כפי שאומרים המשרורים — 'כורדים בחלב'.

אחרי שניות מספר אני מרגיש שלרגעים מסויימים ניתק ממני חוט המחשבה והראות העניינית גם יחד. בשניות ההתפתחות נצצו שתי מלים מתוך העתון שביצי ביך מתחת לערימת השיעורים: "המבין יבין." החלטתי להשיי תחרר רגע מהאלגברה ולאמוד את רמת הבנתי גם מעל דפי העתונות, במחשבה שאמצא פה חידת בילוש משעשעת או מתמטית, היות ובלטו לעיני מספרים לא מבוסלים (1161/4).

התחלתי לקרוא בהרגשה שאולי בסוף אמצא את התעלול הטמון פה. אך משהגעתי להמשך המאמר בשורות אחרות, נדהמתי לעצמי. הרי זה מכתבים לרותי וזה לא בשבילי, ואין לי זמן, ובפרט שהמדובר הוא כשתי חברות ואיני אלא אחד. עניין ההתכתבות פירושו זמן. וזה שחסר לי ינחוץ לצעירים ולצעירות לבילויים.

אך מכתבי זה בא להוכיח שמלים קולעות ורשימה קצרה יכולים לדרכן אפילו אדם שאין לו זמן ולא התלהבות מיי חדה למדור זה. אך אני ממש משוכנע ששתי החברות הנ"ל השיגו את מחוץ חפצן זה מכבר, והן רק התיינה גאות בכך אם יודע להן על מכתבי, שהן, במלים שלהן, זכו לתשובה שלא מצפה לתשובה, אם כי רצוייה החתידעת שתיינה. ה מדובר בעלם בהשכלה המפורשת, שתכריו בהשכלה המקביל לה עזבו את הארץ ונחלקו על פניה. פרטים נוספים אמסור למעוניינים אישית, במידה והדבר יתגלה כרצוי.

שמע, אתה אוהב לשמוע את עצמך מדבר, לא? יש לך כל הנתונים להיות פעם עסקן מפלגתי. לא קשה לנחש איו.

אילו היתה צפורה

זוכרים שביקשתי אתכם לספר לי אם היו לכם חחיות מעניינות כתוצאה מהתכתבות? עלי לומר שהמכתבים שקיבלתי לא היו מסעירים ביותר. אני בטוחה שיש לכם דברים הרבה יותר מעניינים לספר לי.

תראו מה קרה לקורא רפאל כהן: "...החלטתי לכתוב לך את אשר קרה לי עם אחת שכתבה לי כתוצאה מפירסום מכתבי במדורך ושמה ציפורה וילנה.

"קיבלתי את מכתבה והצעתי לה לקבוע מיפגש ליד משרד כהנא בירושלים. הופעתי במקום עם עתון ביד, כי סיכמנו שכך היא תדע שזה אני. התחלתי לכתוב. לפתע ראיתי אחת שמונקת לעברי עם חיוך מקסים. ברגע זה נבהלתי נורא, כי היא היתה עקומה במלוא מובן המלה. כשהיא פתחה את הפה ואמרה שלום מוסקה, נרגעתי, כי או הבינותי שישנה כאן אי-הבנה. שמי רפי.

"חזרתי לאיתני ולקחתי את היוזמה לידי. משאלותי הרי בות הבהר לי כי היא הכירה בחור ששמו מוסקה באמצעות הטלפון, והיא קבעה אתו מיפגש באותו מקום, באותו תא ריך, באותה שעה ועם איתה סיסמה: עתון ביד. לה סיפרתי כי אחותי שלחה אותי להודיע לחברתה שלא מוכרת לי, כי היא לא תבוא לקולנוע. למרות שבשיחה לאחר מכן הפלטתי את האמת כי אין לי בכלל אחות — היא לא הרגישה בדבר. נפרדתי ממנה בשלום לבכני, והיתה סיבה לכך. כי לו היה היתה צפורה, הייתי בוודאי מתאכזב.

"המשכתי לכתוב אולם היא לא הופיעה. לא ידעתי אם יש לי על מה להצטער, כי לא ראיתי אותה. אולם מה שהרגיז אותי הכייהרבה זה החשש שמא היא כן הופיעה במקום, וברגע שראתה את מראי, סובבה את הראש והמשיכה בדרכה."

כצאני
בגרותי?

אתם לא צריכים
לסבול מפגע זה!
הגבירו את בטחונכם
העצמי בעזרת
149 הקרם היעיל
נגד פגמי עור.

פ 14 מבריא, מנקה
ומרענן את עור פניכם
תוך זמן קצר!

ELO CHEM. LABORATORIES

המואפס 6

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי
המערכת והמהלה: תל-אביב, גליקסון 8, טלפון 26785, ת.ד.
136 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ, ת"א,
פין 6 • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.